

החלטת

פרק

1. עניינה של החלטה זו בבקשתו להתריר פרסום פרטים פרגטifs מן הפרשה שנודעת הציבור כ"פרשת קצין המודיעין".
2. נגד הקצין המנוח הוגש כתבי אישום וחול להתנהל הליך של משפט פלילי בבית הדין הצבאי המחויזי. הקצין נעצר ווחזק בסיס הכליה הצבאי. הדיונים התקיימו בדლתיים סגורות, ובית הדין ציווה על איסור פרסום פרטיו של המנוח ופרטיו הפרשה יכולה. לדאבור הלב, נפטר הקצין המנוח בעת מעצרו. בעקבות כך חלה מתנהלת חקירה לבירור נסיבות מוותו. לאחר מוותיו ביטל הפרקליט הצבאי הראשי את כתבי האישום ובית הדין המחויזי ביטל, כאמור, את המשפט. עובר לכך, אישר בית הדין הצבאי כי איסור פרסום יוסיף ויחול, למעט פרטיים שהתריר לפרסום, במסגרת "פרפרואה", שבה צוין:

"בchodש ספטמבר 2020, לאחר חקירה של מצ"ח, הוגש נגד קצין ששירת באגף המודיעין כתוב אישום לבית הדין הצבאי. הקצין נעצר בהחלטת בית הדין הצבאי והוא הוגש בעניינו טרם הוכרע. בלילה שבין 16 – 17 במאי 2021 נמצא הקצין בסיס כליה צבאי במרכז הארץ במצב רפואי קשה. הקצין פונה לקבעת טיפול רפואי בבית חולים, שם נקבע מוותו. הודעה נמסרה למשפעתו.

היחידה לחקירה פנים של צה"ל (המקבילה הצבאית לממח"ש) פתחה בחקירה נסיבות אירוע המוות, בסיומה יועברו הממצאים לבחינת הפרקליטות הצבאית.

הדיונים בعنيינו של הקצין ז"ל נערכו בדליים סגורות והוצאה צו איסור פרסום גורף ביחס אליהם. בנוסף, הוצאה צו איסור פרסום ביחס לחקירה היחידה לחקירה פנים ביחס לנסיבות מוותו".

בד בבד, ציווה מוותב אחר של בית הדין המחויזי לאסור פרסום פרטייה של חקירת מוותו של הקצין המנוח (במהמשך חוסר איסור פרסום פרטייה של חקירת מוותו הקצין המנוח, שנותרו אסורים לפרסום).

3. בינוים, רבו התייחסויות לפרש, בראשת האינטרנט וברשות חברותiot, אשר כללו, כך נמסר, פרטיים שפרסום נאסר על ידי בית הדין ואף טענות ו"עובדות" מופרכות. משכך, ביקשה התביעה הצבאית ביום 3 ביוני 2021, להרחיב את "פרפרואה", באופן שהובהר כי "הकצין לא הוואשם בריגול או בעבירה של בגידה, ולא היה בקשר עם סוכן זר או הופעל על ידו". הבקשה נדונה בפני, בהתאם לסעיף

525(ב) לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, נוכת סיום הדיון, שהתקיימים בדلتים סגורות, בבית הדין המחויז, בנסיבות שפורטו.

4. משהתנהל במקביל בבית הדין המחויז הлик שענינו בקשה של כמה גופי תקשורת להסיר את איסור פרסום בגין חוקיות נסיבות מותו של המנוח, ביקשתי כי התביעה הצבאית תפנה לבא-כוחם של גופי התקשרות, עורך הדין חניין, ותצרף את עמדתו בגין בקשה שנדונה לפני.

5. עורך הדין חניין מסר, כי אין לו התנגדות להרחבה המבוקשת, אולם אין לעמדתו די בכך והוא בקש לקיים דין ולהעלות את מלא השגותיו בעניין איסור פרסום.

6. בהמשך בקשה התביעה להרחב עוד את הפרטים שייתרו לפרסום, "על רקע פרסומיים רחבי היקף בגין פרשה בימים האחרונים, ובכלל כך ריבוי אינפורמציה שאינה מדוקית, ולnoch התענוגות הולכת וגוברת של הציבור בפרט הפרשה... ובאיוזן בין שיקולי בטיחון לבין זכות הציבור לדעת...". התביעה הציגה טויטה של "פרפרואה" נוספת.

7. עורך הדין קוזניץ, אשר ייצג את המנוח במשפטו מטעם הסנגוריה הצבאית ומיצג כתעת את הוריו (הם המשיבים 2, ולהלן: הורים) בקש כי יוצגו להורים מלא פרטי כתבי האישום שהוגשו כנגד המנוח, כדי שיוכלו לגבות עמדתם לגבי הבקשות להתרת הפרסום.

8. ביום 2021.6.7. ה策ך עורך הדין חניין להליך זה בשם המבוקשים - ידיעות אינטראקט והעיתונאי, יואב זיתון; הוצאה עיתון הארץ בע"מ והעיתונאי יניב קובוביץ והתאגיד השידור הישראלי והעיתונאי, איתן בלומנטל. בפתח הדיון נמסר כי התביעה נאותה להציג בפני הוריו של הקצין המנוח את כתבי האישום, ונמסר כי כך נעשה.

9. ה"פרפרואה" הנוספת שהוצאה הוצהר לעורך הדין קוזניץ. עמדתו הייתה כי היא טעונה شيئاוים ותוספות. בהסקמת התביעה הצבאית וורך הדין קוזניץ הוצהר ה"פרפרואה", למעט החלקים שבהם חלק עורך הדין קוזניץ, לעיוונו של עורך הדין חניין, בבקשתו.

10. השגותיו של עורך הדין קוזניץ הוצגו, חלקו בדיון שנערך בדلتים פתוחות וחלקו בדיון שנערך בדلتים סגורות, במעמד התביעה הצבאית וורך הדין קוזניץ. עורך הדין קוזניץ עמד, בין היתר, על החשש שפרסום שמו של המנוח עלול להוביל לפגיעה בביטחונים האישיים של בני משפחתו ופירט אף שיקול משפחתי הומניטרי-كونקרטי. שיקולים אלה מצדיקים, לעומת זאת איסור פרסום שמו של המנוח.

11. עורך הדין חנין ציין כי אין לו התנגדות לפרסום הפרפראזה, אולם עמד על השקפותו, שלפיו האינטנסス הציבורי מחייב כי יותרו לפרסום מלא, או למצער, מרבית פרטיה הפרשה.

12. בהתאם, ביום 7.6.2021 התרתני לפרסום את הפרפראזה, תוך שניתנה לע"ד חנין שהות להגיש טיעונים נוספים בכתב לתמיכה בעמדתו. זו לשון הפרפראזה:

"החקירה המדוברת נפתחה בעקבות מידע בדבר פגיעה חמורה לביטחון המדינה. מהחקירה שהתנהלה בנושא עלן חשדות כי הקצין ז"ל, שירות ביחידת טכנולוגית באמ"ן, ביצע באופן מודע מספר פעולות שפינו קשות לביטחון המדינה. הקצין שיתף פעולה בחקירה זו והודה ברבים מהמעשים שיויחסו לו.

החקירה העלתה כי הקצין פעל באופן עצמאי, ממונעים אישיים, ולא ממונעים אידיאולוגיים, לאומניים או כלכליים, וכן כו, לא הופעל על ידי גורם זר או עמד בקשר עם גורמים עוניים.

לצד זאת, החקירה העלתה גם כי הקצין היה מודע לפוטנציאל הנזק לביטחון המדינה בתוצאה מעשיין, וניסה להסתירם.

בחקירה נבדקו גם הלि�כי הבקרה והփיקוח ביחידתו של הקצין, ובמקביל נערכ תחקור פיקודי-מקצועי של היחידה, לטובת למידה והפקת לkusim.

בסיום החקירה ולאחר בחינת מציאותה, הוגש נגד הקצין כתב אישום המיחס לו עבירות ביטחוניות חמורות. בהחלטה באשר לכתב האישום ניתן משקל לנזק המשמעותי שגרמו העבירות לכואורה.

הkazaין יוצג על ידי סניגורים בכתביהם מהסניגוריה הצבאית, בהתאם לבחירתו ולאחר שהתייעץ עם משפחתו. חומרוי החקירה הוועדה במלואם לרשות הסניגורים עם הגשת כתב האישום. לאחרונה, הועברו בנוסף חומרים הנוגעים לגירושו לצח"ל.

מטעמים של ביטחון המדינה, הדינו נערכו בדلتניות סגורות, בנסיבות הקצין ובאי-כחוחו. משפחתו של הקצין נכחה בדיונים, למעט אלו מתחם שהיו חשובים.

מעצרו של הקצין הוארך על ידי בית הדין במהלך החקירה. בהמשך, לאחר הגשת כתב האישום, האריך בית הדין את מעצרו של הקצין עד לתום המשפטים המשפטיים, בהסכמה ובהסכמה בא-כחוחו, שניתנה מטעמים מעשיים, ולאו יותר על טענותיו של הקצין נגד האישומים.

לפני שהחל שלב שמיעת הראיות, ובהתמלצת בית הדין, החל הליך של גישור. ההליכים המשפטיים בעניינו של הקצין בוטלו".

13. ביום 10.6.2021 הגיע עורך הדין חנין טיעונים נוספים בכתב. עיקריים יפורטו להלן.

14. לבירור הטעמים והשיקולים הנוגעים לשאלת גילוי הפרטים והיקפו, שמעתי, ביום 14.6.2021, את נציגי התביעה הצבאית ואגף המודיעין, במעמד אחד, בדلتים סגורות.

15. עורך הדין קוזנץ ביקש, כי תועבר חוות דעת מטעם הגורמים הרלוונטיים בצבא, ביחס לשאלת האם פרסום פרטיו המזהים של המנוח עלול להוביל לפגיעה במשפחה, וזה ניתן.

16. בישיבה מיום 5.9.2021 נשמעה עדותו של נוטן חוות הדעת. חלקה הראשון של הישיבה נערך בדلتים סגורות במעמד התביעה ועורך הדין קוזנץ. חלקה השני נערך בדلتים סגורות בהשתתפות עורך הדין חנין, ובמהלכה הועבר אליו עותק מוחות הדעת, בהשומות מסוימות. לעומת בא-כוח המבוקשים, "חוות הדעת מדברת בעד עצמה" ולפיה אין מניעה ביטחונית לפרסום פרטיו של המנוח. התביעה הצבאית הסכימה שאין מנעה ביטחונית לפרסום השם וציינה כי "התעט החומינטרי כפי שחברי אמר עדרין מתקיים וכך גם היום אינו עומדים על פרסום השם".

עמודת המבוקשים 1, 2, 5 ו-6 – ידיעות אינטרנט, העיתונאי יואב זיתון, תאגיד השידור הישראלי והעיתונאי איתן בלומנטל

17. המבוקשים סבורים, כי אין כל הצדקה להותרת איסור פרסום על זהותו של המנוח, ובכלל זה על שמו ועל תמונו. לטענותם, מדובר בפרשה חמורה ויוצאת דופן, שבמסגרתה נעצר קצין מודיעין וחואשם בפגיעה חמורה בביטחון המדינה, ולאחר מספר חודשים מצא את מותו במהלך מעצרו בכלל צבאי בנסיבות טראגיות. משכך, העניין הציבורי והתקשורתי בפרשה הוא עצום, זוכותו של הציבור לדעת את זהותו של הקצין. לשיטתם, פרסום הפרשה ללא פרסום זהותו של המנוח, אין כדי להגשים באופן חולם את עקרון פומביות הדיון.

18. המבוקשים עמדו על כך שעקרון פומביות הדיון הוא עקרון יסוד חוקתי במשפט הישראלי, ועל כך שפרסום שמות בעלי הדיון מהווים חלק ממנו. הוטעם, כי התביעה הצבאית לא טענה שפרסום פרטיו של המנוח עלול לפגוע בביטחון המדינה, אלא כי מדובר ב"טעט החומינטרי" בלבד, שאין בו, על פי הדין והפסיקה, כדי לגבור על עקרון פומביות הדיון.

19. נטען גם, שאין כל הצדקה בהותרת צו איסור פרסום על זהותו של המנוח, שעה ששמו של המנוח ותמונה התפרסמו זה מכבר בתקשות הזורה וברשות חברותיו. לטענותם, מדובר במקרה מובהק שבו "הטוסים כבר ברחו מהאורוות", ובמצב דברים זה הותרת צו איסור פרסום על כנו עלולה לפגוע באמון הציבור וביעילותם של צווי איסור פרסום". בהקשר זה הוטעם, כי משפטותו של הקצין התראיינה בתקשות,

אמנם לא שפורסמו פרטים אישיים ולא חשיפת פניהם, אולם תוך צילום בדירות, באופן שעשוי לחייב לזיהויים, ודאי עליידי מי שמכיר אותם. משכך, לעומתם, אין כל הצדקה להותרתו של צו איסור הפרסום אף מן הטעם החומניטרי-הكونקרטי, שלו טענו ההורירים.

20. המבקשים חוסיפו וטענו, כי הפרפראזה שהותורה לפרסום ביום 7.6.2021, ביחס לחשדות ולאישומים שיוחסו למנות, כרها מדוי ואין בה אייזון ראוי בין עקרון פומביות הדיוון לבין ביטחון המדינה.

21. המבקשים הציעו לפרסום פרפרזה רחבה יותר. לשיטתם, פרסום "כללי ומוגבל", כפי שפורסם בפרפרזה שהוצאה, על-ידייהם, אינו יוצר "חשש ממשי לפגיעה בביטחון המדינה", קבוע בפסיקה. עוד טענו, כי אין מקום להותרת איסור הפרסום ביחס ל"מיניעים אישיים" שמתוכם فعل המנוח, וכי זכותו של הציבור לדעת מהם אותן מיניעים אישיים, שכוחם, על פי כתוב האישום, فعل.

22. עוד טענו המבקשים, כי אין כל הצדקה לאסור לפרסום את סעיפי האישומים (הוראות החקוק) שבtems הואשם המנוח. הודגש, כי הטעם שבגינו ביקשה הצבאית לצבאיות לאסור פרסום של סעיפי העבירה – כי הפרסום "עלול ליצור מצב מצער", אינו יכול לשמש בסיס לculo איסור פרסום. לעומתם, העיסוק הציבורי בפרשיה הוא חשוב, והציבור זכאי לקבל פרטים נוספים על האישומים שיוחסו למנות ועל מיניעו.

בקשת המבקשים 3 ו-4 – הוצאת עיתון הארץ בע"מ והעיתונאי יגיב קובוביץ

23. המבקשים 3 ו-4 ביקשו להתריר לפרסום את פרטי המזהים של המנוח מן הטעמים שפורסם בבקשת המבקשים 5 ו-6, כאמור. צוין, כי בשלב זה, אין הם עומדים על בקשותם לפרסום את פרטי האישומים שהוגשו כנגד המנוח, וכי הם מותרים את החלטה בעניין לשיקול דעת בית הדין.

התוצאות הצבאיתות הצבאיתות בקשה

24. הצבאית הצעיטה צינה, כי לעומתם יש להסתפק בעמדת שהציעה, שבאה לידי ביטוי בפרפרזות שהובאו לעיל, אשר גובשה בשיתוף הגורמים האמונה על ביטחון המידע, בנוגע למותר והאסור בפרסום.

25. הצבואה הצבאית הדגישה, כי לעומתם יש להסתפק בעמדת שהציעה בעינה, לאחר שמייעת דבריו של נוטן חוות הדעת וטייעונו של עורך הדין קוזנץ. הצבואה שבה ציינה, כי אין טעמים הנוגעים לביטחון המדינה שמצויקים את אי פרסום זחותו של המנוח, אולם לנוכח הטעמים האחרים שהובאו על ידי משפטו של המנוח, לא תעמוד על פרסום זחותו.

תגובת המשיבים 2 – הוריו של הקצין המנוח

26. הוריו של הקצין המנוח, התנגדו לבקשת ועתרו להוותיר את צו איסור פרסום הקאים על כנו, על כל היבטיו.
27. לעומת זאת, המעשים המיוחסים למנוח נעשו במסגרת פעילות מבצעית, ומשכך, על פי סעיף 5(3)(1)(ג) לחוק השיפוט הצבאי, הקובל כי אין לפרסם שמו של נאשם אם הואשם בבי嘱 עבירה שנעשתה בגין פעילות מבצעית וכותב האישום נגדו בוטל – אין לפרסם את פרטיו המזהים. לגיטמתם, המעשים שיוחסו למנוח עומדים על ההגדורה שבהוראת החוק האמורה.
28. עוד נטען, כי אף אם פרטיו המזהים של המנוח פורסמו בתקשורת, חרב קיומו של צו איסור פרסום, פסיקת בית המשפט העליון אינה מייחסת לכך משקל רב בעת בחינת בקשה להתרת פרסום. הוטעם, כי רובם המכريع של הפרטומים היו שגויים ולא מדויקים, ואין פרסום "יכול להיות כניעה לגורמים העוברים על החוק".
29. ההורים הוסיפו וטענו, כי פרסום פרטיו המזהים של המנוח ופרסום המעשים המיוחסים לו עשויים לגרום לפגיעה בביטחוןם שלהם ולפגיעה חמורה בפרטיהם ובשמו הטוב של המנוח. בהקשר זה נטען, כי הם הפכו, על לא עול בכם, למושא התעניינות תקשורתית. כמו כן ביקשו להביא בחשבון בעת בוחנת הבקשה שיקול הומניטרי – משפחתי קוונקרטי (שמהותו פורטاة בפנוי).
30. בא-כוחם של ההורים ביקש, כי טרם מתן ההחלטה עיין בתיק החקירה כולו והציג, כי "מקום בו בית הדין ישתקנע כי עצמת הריאות הוחלה במידה ניכרת יכול הוא לאסור כחריג לכל הרחוב את פירסום שמו של הטעשם. יתרה מכך – גם מקום בו מתייר בית דין את הפרסום למרות הנזק שצפוי לנאשם, לocket הוא בחשבון שהמשפט י Mishik ויתנהל ומקום בו יזכה הטעשם יוכל הוא לנוקות את שמו. מה נגיד באשר לנאים שאינם נאים יותר? נאים שנפטרו? נאים שכותב האישום נגדו בוטל?.... האם נרשה פגעה בשם הטעם וחילול כבוד המת ונרשאה לעולם להטיח בו ובזיכרו האשמות שמעולם לא הוכחו?".
31. המשיבים 2 התנגדו לפרסום פרפרואה רחבה יותר. נטען, כי הפרפרואה שאושרה לפרסום, פורסמה לאחר משא ומתן בין הצדדים ועל כן התביעה הצבאית מנועה מלשנות את עדמתה. כן הדגישו, כי העובדה שהمبرקים 3 ו-4 לא עמדו על פרסום פרפרואה רחבה יותר הנוגעת למעשים המיוחסים למנוח, מוכיחה כי חלק מן הציבור סבור כי אין הצדקה לפרסם מעבר למה שכבר פורסם.

דין והכרעה**כללי - המ}sגורה הנורמטיבית**

32. סעיף 3 לחוק יסוד: השיפוט וסעיף 324 לחוק השיפוט הצבאי, התשתי"ז-1955 (והמקביל לו במערכת השיפוט הכללית, סעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984) קובעים את עקרון פומביות הדיון בעקרון חוקתי מרכזי בשיטתנו המשפטית, ועל-פיו "בית משפט ידוע בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק". הוטעם בפסקה, כי:

"עקרון פומביות הדיון הינו ערך חוקתי, המשתלב בתפיסה הכללית הרואה בחופש הביטוי ובזכות הציבור לדעת הנගרת מחופש זה בבחינת עקרונות-על המאפיינים את בסיס המשטר בחברה דמוקרטית. חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת כלל, ותחולתם על ההליך השיפוטי בפרט, מבטחים קיומם של שיקיפות ומנגנון בקרה ציבוריים על התנהלות ההליך השיפוטי, אשר חיוניים מהווים עירובה לרמה, לענייניות, ולטוהר ההליך השיפוטי" (בש"פ 1071/10 מטה ואח' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.2.2010); בש"פ 5759/04 תוריגמן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.8.2004); ראו גם: עלב"ש/19 1,2/19 ר'ב"ט י' א' ואח' נ' התובע הצבאי הראשי (2019)).

לעקרון פומביות הדיון שני פנים:

"האחד, **ניהול הדיון בדילטיים** פתוחות, כך שכל אחד מן הצדדים רשאי לנוכח בדיון; והשני, **חיתר לפרסום** ברבites את תוכנס של הדיונים חלק **מצוחות** הציבור לדעת. ... בימינו, חשיבותו העיקרית של עקרון פומביות הדיון טמונה בהיבט השני שענינו האפשרות לפרסם את דבר הדיונים ותוכנם, ובכך להביאם לידיית כל הציבור" (בג"ץ 258/07 גלאון נ' ועדת הבדיקה הממלשתית לבדיקת ארועי המערה לבנון 2006 (לא פורסם, 6.2.2007); ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ ואח' נ' ע"ד פלוני ואח' (לא פורסם, 27.2.2008); עלב"ש/4/21 רס"ן אנקרי נ' התובע הצבאי הראשי (2021) [ההדגשות חוספו].

בואר בפסקה, כי "זכותו הבסיסית של כל אזרח לדעת, ללמידה ולחקר את המתרחש בתוך אולם בית המשפט, בטרקלין בו דנים על החטא ועונשו כמו גם זאת זהות השופט היושב בדיון, את זהות בעלי הדיון ואת טيبة של ההכרעה השיפוטית" (בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.7.2005)).

33. לאור חשיבותו של עיקרונו זה, קבע המחוקק נוסחת איזון, שעל פיה, על דרך הכלל, יחול ההליך המשפטי בפומבי, ואת החריגים לעקרונו פומביות הדיון, יש לפרש בנסיבות – “ולעלם תיטה הcpf אל עבר פומביות הדיון” (עמ"א 5185/93 הייעץ המשפטי לממשלה נ' מרום, פ"ד מט(1) 318 ; עלב"ש/137 רס"ן קבלו נ' התובע הצבאי הראשי (2011)).

34. לצד הכלל הרחב מצוים בדיון החירות גם חריגים. קיימת התמודדות ערכית מתמדת בין עקרונו פומביות הדיון לבין ערכי יסוד חשובים אחרים, וביניהם – הגנה על ביטחון המדינה, הזכות לשם טוב, הזכות לפרטיות והגנה על ביטחונו של אדם.

35. בפסקה נקבע, כי על בית המשפט המתבקש להתריר פרסום הליך שהתנהל בדളיטים סגורות, “ראשית, לבחון אם המטרה שלשמה נסגרו הדლיטים עומדת בעינה ושנית, להפעיל את שיקול דעתו כך שעקרונו פומביות הדיון ייפגע במידה המזערית האפשרית להשגת מטרה זו” (רע"א 3007/02 יצחק נ' מושך, פ"ד נו(6) 592 (2002) ; ראו גם ע"פ 4430/14 חדשות 10 בע"מ ואח' נ' פלונית (לא פורסם, 6.9.2015) ; בש"פ 3262/18 הוצאה עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 24.5.2018)).

36. בעניינו, לשם הכרעה בבקשת מדרש לשкол ולאזור בין עקרונו פומביות הדיון לבין האינטרסים המתנגשים, שני היבטים, האחד, בנוגע לפרטיה האישומיים והשני, אשר לפרטיו המזהים של חmeno.

הבקשה בדבר פרסום פרטי האישומים

עקרונו פומביות הדיון מול שיקולי ביטחון המדינה – כללי

37. כזכור, עמדת התביעה הצבאית ביחס למוטר והאסור בפרסום בכל הנוגע לפרטיו האישומיים, ובכלל זה סעיפי האישום, גובשה בשיתוף הגורמים האמוןים על ביטחון המידע, בשל החשש לפגיעה בביטחון המדינה.

38. סעיף 324(ג) לחוק השיפוט הצבאי (וחמקביל לו במערכת השיפיטה הכללית, סעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט) קובע, בין היתר, כי:

”בית הדין רשאי לדון בעניין מסוימים, כולם או מקצתו, בדളיטים סגורות, אם ראה צורך בכך בשל אחת מהלאה:
(1) שמירה על ביטחון המדינה...”.

במסגרת האיזון בין עקרונו פומביות הדיון לבין שיקולי ביטחון החיל בית המשפט

- העלינו את מבחן ה”יוזדות הקרובה” בקובענו, כי:

”במקרים חריגים בהם פרסום ממצא ביקורת המדינה
יביאו ברמת הסתברות של יוזדות קרובה לפגיעה

ממשית בביטחון המדינה, ביחס החזק שלה או ביחס מסחר בין-לאומיים, תהא ידם של אלו על העילונה" (בג"ץ 3989/11 **תגנות נאמני חר הבית בארץ ישראל נ' ועדת הכנסת לביקורת המדינה ותח' (לא פורסם, 27.12.2012)).**

עד קבעה הנשייה בייניש, כי :

"**תוצאת האיזון בין פומביות הדיון לבין בטחון המדינה** אינה ניתנת לקביעה מראש שכן היא תלויה בהערכת מידת הסיכון לביטחון ומiquidת ההסתברות שפגיעה כזו תתרחש בנסיבות העניין. לפיכך, התוצאה באשר לנקודת האיזון הרואה, גוזרת מנסיבות של כל מקרה גופו. יודגש כי נוכח חשיבותו של עקרון פומביות הדיון, לא ניתן להסתפק בהערכת **כוללנית** וגורפת של הסיכון לביטחון הציבור הנשענת על טיבן הכללי של הסוגיות הנדרונות. בהקשר זה, נדרשת בדיקה **קובגרטיטיוספרטנטית** של נסיבות העניין על-מנת להכריע האם מתקיימות הצדקה לסתיטה מהכלל בדבר פומביות הדיון" (בג"ץ 258/07 גלאון לעיל, שעסק בשאלת פרטום פרוטוקולים של ועדת הבדיקה הממלתית לבדיקה אירופי המערבה לבנון 2006) [ההדגשות הוספה].

בע"פ 357/87 מלמן ואח' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.6.2019) נדונה בקשה **עיתונאים להסרה או לצמצום צו איסור פרסום, בחלוフ למעלה שלושים שנה מאז הוצאתו. בית המשפט העליון קבע :**

"**שני העקרונות, ביטחון המדינה מזה ופומביות הדיון וזכות הציבור לדעת מזה,** הינם ערכיים בסיסיים בשיטתנו המשפטית, אך לא תמיד ניתן למצוא איזון בין שני העקרונות, וידוע שבטחון המדינה תגבר על עיקרונו הפרטום. וכך שהגדיר זאת השופט (כתוארו אז) אי ברק 'לא ביטחון אין קיום למדינה, ואין קיום להסתממה החברתית עליה היא בנויה. מミלא אין קיום לחירותה היחיד שהמדינה נועדה להגשים. מכאן מרכיביהם של ערכי הביטחון בכללן ערכיה של שיטת המשפט'."

בית המשפט העליון קבע באותו עניין, כי **צמוץ הצו עלול "bahastberot krovba ludaiat lefgeu ba-intarsim b'iyachonim chiyonim biyoter shel medina"**, ודחה את **הבקשה**.

מן הכלל אל הפרט

39. עיינתי בכתב האישום ובחומר החקירה כולם, לפרטייהם, באופן עמוק. במהלך פרקי הדיון שהתנהלו בדילתיים סגורות, בעמד נציגו התביעה וגוף המודיעין שאלתי שאלות הבקרה לגבי פרטיים שונים, העולים מכתב האישום ובחומר החקירה, וכן לגבי השלכות אפשריות של פרסום פרטיים נוספים - מחומר החקירה או מכתב האישום. הכל, כדי לחשוף את נקודת האיזון הרואיה בין צרכי הפומביות וכוחת הציבור לדעת פרטיים מן הפרשה - שהיא פרשה יוצאת דופן, לפי טיבתה וחומרתה גם, למרבה הצער, נוכח מותו של המנוח, שנסבירתו עדין נחרחות - לבין מניעת הפגיעה בביטחון המדינה. נדרשתי באופן מוקדם גם לסוגיות פרסום הוראות החקיקות שייחסו למנוח. מצאתי, כי בכתב האישום ובחומר החקירה שעליו הוא מבוסס עוסקים במאטריה מודיעינית חשובה ורგישה ביותר, שהשיפתה עלולה, במידה קרובה של ודאות, לגרום לפגיעה חמורה מאין כמותה בביטחון המדינה. בחנותי, תוך ירידת פרטיים, את האפשרות להוציא ולגלות פרטיים נוספים מעבר לאלה שהותרו לפרסום בפרפראות שפורטו לעיל, ובאתרי לדיי מסקנה כי חשיפה נוספת תביא, בהסתברות קרובת לוודאי, לפגיעה בביטחון המדינה. על אף שברגיל, אין רבותא בגילוי הוראות החקיקות המיוחסות לנאים, מצאתי כי **בנסיבות הקונקרטיות**, חשיפת הוראות החוק שייחסו למנוח תביא, **בתקנון הקונקרטי**, לחשיפת פרטיים ומידע, שתగרים, בוודאות קרובת, פגיעה בביטחון המדינה.

40. אני סבור, הצד זאת, כי בנסיבות שאושרו לפרסום, בהצברן, ובמיוחד בשלישית, יש תיאור, גם אם כללי, של סוג העבירות המיוחסות למנוח, תיקפן ומידת פגיעתו, תיאור פוזיטיבי ונגטיבי של המניעים שעמדו, לכארה, בסיס המעשים, כמו גם פירוט לגבי החקירה והחלטך המשפט, באופן אשר מביא לידיית הציבור את אופייה של הפרשה, את סוג האישומים ואתশמעוותם, בהיקף המרבי האפשרי, שאין בו כדי לגרום, במידה קרובה של ודאות, לפגיעה בביטחון המדינה.

41. משכך, אין רוחה להתריר פרסום נוסף של פרטי האישומים.

הבקשה בדבר פרסום פרטיו המזהים של המנוח**עקרון פומביות הדיון מול האינטרסים הנוגדים – כללי**

42. כזכור, המשיכים 2, הוריו של המנוח, התנגדו לפרסום פרטיו המזהים של המנוח מכמה סיבות - בשל החשש לפגיעה בביטחונים; מושם, שלעדתם, ממשדבר במשפט שבוטל ועוצמת הראיות הוחלשה, על פי הפסיקה, בית הדין יכול לאסור את פרסום פרטיו של המנוח; בשל הפגיעה החמורה בפרטיותם ובשמו הטוב של המנוח, כמו כן ציינו שיקול משפחתי קונקרטי, שאף בגיןו ביקשו לאסור את פרסום שמו של המנוח.

נטען גם, כי מעשיו של המנוח נעשו במסגרת פעילות מבצעית ולפיכך, בהתאם להוראות סעיף 325(1)(ג) לחוק השיפוט הצבאי, אין לפרסום שמו של נאש שהוואש ביצוע עבירה שנעשתה אגב פעילות מבצעית וכחלק ממנה, וככתב האישום שהוגש נגדו בגין אותה עבירה בוטל. אדונן בטענותיהם לפי סדרון.

43. לצורך בחינת הבקשה דן יש להידרש להוראות סעיפים 324(ג)-1 ו-325 לחוק השיפוט הצבאי (והמקבילים: סעיף 68(ב) ו-70(ד) לחוק בתי המשפט), אשר מונחים את האפשרויות לחרוג מעיקרונו פומביות הדיון, ובهم גלומות נסחאות איזוון בין העיקרונו – פרסומים, לחריגים, המוניים בהוראה.

סעיף 325(ה) לחוק השיפוט הצבאי קובע, כי:

"בית הדין רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדינו בית הדין, אם ראה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של נאש, של עד או של אדם אחר שבו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם"
[ההדגשה הוספה].

44. החוק קובע, אפוא, אשר לטענה כי יש למנוע פרסום לצורך הגנה על הפרטויות, כי על הטוען להוכיח שעשויה להיגרם לו "פגיעה חמורה" בזכותו (ראו: בש"פ 22/11/2022 ר'זקנו נ' מדינת ישראל (טרם פרסום, 14.4.2015); עלב"ש/19/2, ר'ב"ט י' א' לעיל). החוק לא הגדר מהי פגיעה חמורה, ומהן אותן נסיבות שבחון יש להעדיף את זכותו של נאש לשם טוב ולפרטיות על פני אינטראס פומביות הדיון. שאלות אלה נבחנות בכל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו הקונקרטיות.

45. בכל הנוגע לבקשת להסרת צו איסור פרסום, מסור לבית המשפט שיקול דעת רחב – "עליו לבחון את מכלול הנסיבות הרלוונטיות ולהחליט כחוכמתו לאור הדין והפסיקה" (בש"פ 19/6988 פלוני נ' הוצאה עיתון הארץ (לא פרסום, 26.11.2019); רע"פ 19/2783 קרא נ' מדינת ישראל (טרם פרסום, 19.12.2019)).

46. אשר לנצל השכנו, הלה חיה כי כאשר מדובר בבקשת *לממן* צו איסור פרסום, מוטל הנTEL על המבקש לאסור פרסום, ועליו להראות כי עניינו החraig מצדיק את חסיוון פרטיו (בש"פ 12/197 חדץ נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (טרם פרסום, 16.2.2012)). אולם, בכל הנוגע לבקשת *לצמצום או הסרת* של צו איסור פרסום קיים, מצב הדברים שונה. ברא"פ 19/2783 קרא לעיל נתן בית המשפט העליון רשות ערעור על החלטה, שעניןיה דחיתה בבקשת המבקשים להסיר את צו איסור פרסום החל על שיחות שהוקלטו בלשכת הרמטכ"ל ביום הסמכים לחשיפת "פרשת הרפוז". באותו עניין

קבע בכ' השופט סולברג, כי:

"משניתן צו איסור פרסום, ההנחה היא כי יש בפרסום השירות מושם פגעה בפרטיו של מבקש הצו. הנטול מוטל מעטה על המבקש להסביר או לצמצמו. עליו להראות מדוע מוצדק לסתות מהאיזון שנקבע קודם לכן, ולשם כך מתחייב דין בשני הרכיבים – הוא הפגעה בפרטיות, חן העניין הציבורי שבירסום" (ההדגשות הוספה).

47. כעולה מלשון הוראת החוק האמורה, אמת מידת זו של "פגיעה חמורה" בזכות פרטיות אינה נדרשת כאשר מדובר לצורך להגן על **ביטחונו האישי של אדם** -

"מכאן, שבמסגרת נסחת האיזונים, עולה מעמדו של האינטרס להגן על הביטחון האישי של בעל-דין או עד על מעמדו של האינטרס להגן על פרטיותו. ברוח זו נפסק, נוכח טיב הפגיעה שמןינה יש להגן, כי יש לנוקוט זהירות מקום שבו נדרש להעיר את החורך את הגנה על בטיחונו של בעל-דין" (עלב"ש/19/2, רבע"ט י' א' לעיל).

48. בעניין מօר נתן בית המשפט העליון דעתו למונח "הגנה על בטיחונו של בעל דין", בקובע:

"הטעיף מאוזן בין האינטרס הציבורי הכללי לפומביות, לבין אינטרס אנושי, לעיתונים קיומי, ראשון במעלה – בטיחונו של בעל דין... במקורה שלפנינו הטענה היא לחש לחבי הנאים, ואין ספק כי חשש פאמור – בשלעצמם באגדתי הגראיין הקשה של הסעיף" (בש"פ 07/10927 מօר י' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.1.2008); ראו גם עלב"ש/19/20, טור' אליהו ואחר' י' התובע הצבאי הראשי (2020)) (ההדגשות הוספה).

נסק גם, כי "מושג זה של הגנה על בטיחונו ודאי אינו כולל הגנה מפני עיתונות..." (עניין מורות לעיל).

49. בית המשפט העליון הבהיר, כי בעת עירcit איזון בין עקרון פומביות הדיון לבין הגנה על בטיחונו של אדם, יש לבחון האם מתאפשרת אפשרות סבירה לפגיעה בביטחון של הנאים. עלב"ש 19/2, רבע"ט י' לעיל דין זה בקביעותיו של בית המשפט העליון בע"א 4244/12 הוצאה עיתון "הארץ" בע"מ י' תת ניצב ברכה (טרם פורסם, העילון בע"א 31.12.2012), וקבע:

"לאחר דיון עמוק ועקרוני בסוגיה, מבahir בית המשפט העליון, כי ניתן להשquiv על נסחת האיזונים בעל מצב שבו זכויות האדם מתגשות בערכיהם ובעקרונות של החברה. כך, לעיתים, ניצבים זה מול זו, עיקרונו הפומביות החוקתית והזכות החוקתית לשמירה על החדים

והגופ. את ההתנגשות יש לפטור, בדרך כלל... תוך בחינת מהותה והיקפה של הפגיעה בכל אחד מהמערכות והעקרונות המתנוגשים ואת השפעת ההתנגשות על הערך הנורמטיבי. הוטעם גם, כי לтолצתה דומה ניתן להגיע אף בשיטה של איזון על פי **מבחן של מידות פרטנית** (הדגשות הוספו). בית המשפט העליון מוסיף וקובע, כי אף בדרך של איזון בין הזכויות החוקתיות, בהתאם לפסקת ההגלה בחקיקת היסוד – **המיוחד הוא... במידות**" (הדגשות הוספו).

50. מפסקת בית המשפט העליון עולה גם, כי כאשר קיים "עניין ציבורי מוגבר" בפרסום פרטי פרשה, לרבות פרטיו של הנאשם, וככל שאין **סבירו מוחשי ואיום קונקרטי** לחייו של הנאשם, תיטה הCPF לעבר פרסום פרטי הפרשה ופרטיו של הנאשם. כך למשל, בפרשת חטיפתו ורציחתו של הנער מוחמד ابو חדר, דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, אשר ביקש לאסור את פרסום פרטיו, בקובעו, כי-

"לעקרון הפומביות מעמד מרכזי, ולא כל שכן מקום שהענין הציבורי רב יותר, בשל אופי המעשים בהם עסקין. בנידון DIDN און חולק, גם לא הסניגור המלומד, על הענין הציבורי המוחך בפרשת טרגיה זו, ורוב מלים אך למותר" (בש"פ 5055/14 בן זiad נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 20.7.2014)).

51. בפרשת הרצת במוועדו הבר-נוער, נטען כי קיימת סכנה מוחשית לחייו של עד המדינה לשעבר בפרשה, והוא הנאשם. בית המשפט העליון קבע, כי קיים עניין ציבורי מוגבר בפרסום, וכי לא נמצא מידע מודיעיני קונקרטי לביסוס הטענה כי קיימת סכנה מוחשית לעד המדינה. לפיכך, הוחלט שלא לאסור את פרסום פרטיו, תוך שנקבע, כי "במידה שתתקבל בעתיד מידע מבוסס, עדכני ואמין, לגבי פגיעה אפשרית בנתאים, חזקה על הגורמים המתאימים, בשב"ס ובמשטרת ישראל, כי יעשו את כל הדרוש, על מנת למנוע כל חשש לפגיעה בשלומו וביטחונו" (ע"פ 2137/14 הוצאה עיתון הארץ" בע"מ נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 10.4.2014)).

פגיעה בביטחוןם האישי של הורי המנוח?

52. בהתאם לחוות הדעת שהוגשה מטעם גורמי הצבא הרלוונטיים, שהובאה לבקשת הורי המנוח, אין מניעה ביטחונית לפרסום פרטיו המזוהים של המנוח, שכן לא קיים מידע קונקרטי על כוונה לפגוע בהוריו. מכאן, שבאיוזן בין ההגנה על ביטחון האישי של הורי המנוח לבין האינטרס הציבורי בפרסום, גובר האחרון.

האם ביטול המשפט מצדיק את איסור פרסום פרטיו המזהים של המנוח?

33. כזכור, לעומת ההורגים, לאחר שמדובר במשפט שבוטל ומשכך עצמת הראיות הוחלשה במידה ניכרת, יכול בית הדין, על פי הפסיקת, לאסור את פרסום פרטיו של המנוח.

34. בעניין תורג'מן, שעסוק בפרסום פרטיו של חשוד, קבע בית המשפט העליון, כי פרסום שמו של חשוד בכלל אף הוא בגדר עקרון הפומביות:

"פומביות הדיוון ממשימה, כפי שראינו, היתר פירסום היליכים שהיו בבית-משפט. פירסום היליכים לעניינו כולל, לפחות לומר, פרסום שמו של חשוד אף-הוא" (בש"פ 5759/04 תורג'מן לעיל).

35. בית המשפט העליון עמד על הפגיעה שעלולה להיגרם לאדם בשל פרסום שמו אף ש"במקרים רבים מתברר מאוחר יותר, ולעתים מאוחר מדי, כי לחשודות לא היה יסוד וכי לא היה מקום להטיל דופי באוטו אדם". יחד עם זאת הודה, כי "ברירת המחדל" היא פרסום. על הטוען כי בעניינו מתקיים חריג לכל פומביות הדיוון: "הנטל על שיכומו של החשוד מوطל הוא, לשכנע את בית-המשפט כי... בנסיבות הנדירות עניינו-שלו אין זה ראוי כי שמו יפורסם ברבים..." (שם, בפסקה 12).

36. בבש"פ 6988/19 פלוני לעיל דין בית המשפט העליון בהרחבה בשאלת תוקפו של צו איסור פרסום במקרה שבו בסופו של דבר לא הוגש כתוב אישום נגד החשוד והתקיק נסגר וקבע כי:

"אין לומר שפרסום המתייחס לחקירה לאחר שהתיק נסגר אינו בעל ערך במישור הציבורי... הסורתם של צווי איסור פרסום דוקא במקרים הנוגעים להחלטה שלא להעמיד לדין היא בעלת חשיבות מכרעת מבחינת התרומה לעיצובו, איקותו והיקפו של הדיוון הציבורי, ופרסום של היליכים אלו הוא חיוני להפעלת ביקורת ציבורית אפקטיבית על רשותות אכיפת החוק.... ברי כי כל מקרה יבחן לנופה".

משמעות – אפילו בעניינו של מי שנחשד ובסופו של דבר לא ננקטו נגדו היליכים משפטיים, ניתן לפרסם את פרטיו.

37. בעניינו מדובר במקרה שהוגש נגד כתוב אישום ומשפטובוטל בעקבות מותו המcause.

"משמעות שהוגש כתוב אישום כנגדו נאשם פלוני, ברי כי המסכת הריאיתית הקיימת בעניינו (גם אם לא כואורית בלבד) חזקה מן המסכת הריאיתית הקיימת בעניינו של

חשוד שמתנהלת כנגדו חקירה... שם לא כן, לא היו רשותות התביעה מוצאות לנכון להגיש כנגדו את כתב האישום, הגם שאין חולק כי עומדת לו לאותו נאשם חזקת החפות ויתכן בהחלט כי הוא יצא זכאי בדיון בסופו של יום... בנסיבות אלה, נקודת האיזון בין האינטרס הציבורי הכלכלי הגלום בפומביות הדיון לבין האינטרס הפרטלי של הנאשם שפרטיו לא יפורסםו נעה לכיוון הראשוני..." (בשי"פ 10731/08 מיצקין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 4.1.2009)).

לאחר שעניינתי בכתב האישום ובחומר החקירה, מצאתי כי לאישומים נגד הקצין המנוח יש בטיס מוצק בחומר הראיות לכאורה. אף על פי שהמשפט נגד המנוח בוטל, לאחר מותו, הפרשה עודנה מעוררת עניין ציבורי מוגבר. מכאן, שאין בעובדתו ביטולו של המשפט כדי להוות, **שלעצמה**, הצדקהiae לאי פרסום פרטיונו של המנוח, ועל המשיבים 2 הנintel להוכיח פגיעה חמורה העוללה להיגרים בעקבות הפרטום.

פגיעה בפרטויות ובשמו הטוב של המנוח?

8. זכותו של אדם להגנה על כבודו מעוגנת בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. סעיף 4 לחוק מורה כי "כל אדם זכאי להגנה על חייו, על גופו ועל כבודו". בבג"ץ 6126/94 סנש ואח' נ' יו"ר רשות השירות, פ"ד נ(3) 817 (1999) נקבע: "יהיו אשר יהיו תחומי פרישתו של 'כבוד האדם'... הכל יסכימו כי כבוד האדם פורש עצמו על שמו הטוב של האדם" (ראו גם: בג"ץ 5133/06 התזועה לאיכות השלטון בישראל נ' המmono על השכר והסכמי העבוזה במשרד האוצר (לא פורסם, 9.2.2009), בפסקה 12). פסיקת בית המשפט העליון הכירה בכך שזכותו של אדם לכבוד ולשם טוב עומדת לו גם לאחר מותו:

"כבוד האדם עומד לו לאדם לא אך בחינוי אלא גם לאחר מותו. זו קביעתו המפורשת של סעיף 5 לחוק לשון הרע וההלכה הוסיפה וקבעה - מפורשות ובלא כל ניד-ספק - כי כבוד האדם שבחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו פורש עצמו גם על כבוד המת" (השופט חשיין בדעת מייעוט בבג"ץ 6126/94 סנש האמור; ראו גם: ע"א 4576/08 בן-צבי נ' פרופ' יהודית הייס (לא פורסם, 7.7.2011)).

אף דעת הרוב באותו עניין הכירה בכך ש"עלינו להגן על כבודו של המת ועל שמו הטוב" (ראו והשו: מיכאל בירנהך "זכויות המתים וחופש החיים" עיוני משפט לא(1) (2008), עמ' 110). בבג"ץ **חברת אלקסא** נדונה, בין היתר, עתירות להפסקת עבודות פיתוח שנערכו בתחום הגובל בבית קברות מוסלמי, שבמהלכן נמצאו עצמות אדם ושרידי קברים. נקבע שם, כי "כבודו של המת הוא עקרון חוקתי הנגור כפועל יוצא מכבודו של

האדם החי, ומזכותו לאוטונומיה אישית". באותו עניין קבעה כב' השופטת פרוקציה כי ניתן להთוות שלושה מעגלי אינטראסים שונים בהגנה על כבוד המת:

"ראשית, וחשוב מכל ליבתנו של הזכות לכבוד המת טמונה באינטראס הנפטר בעודו בחיים, בהגנה על כבודו לכשיילך לעולמו. שורשו של אינטראס זה בציפיותו הלגיטימיות של אדם, בעודו בחיים, כי בכבודו, ציפיותו, רצונותיו ומורשתו, ישמרו ויכבדו גם לאחר פטירתו. מעגל אינטראסים שני נועץ בהגנה על בני משפחתו של הנפטר, אשר פגיעה בזכרו ובכבודו אחווה ושלובה בפגיעה בכבודם שליהם...."

עניינו של האינטראס בمعالג השלישי של כבוד המת הוא בהיבט הציבורי, והוא משתלב באחריותה של החברה לכבד את בניה שהלכו לעולמים, ולהגן על זכרם ועל כבודם" (בג"ץ 52/06 חבות אלאקסה לפיתוח נכסים הקדוש המוסלמי בא"י בע"מ נ' Simon Wiesenthal Center Museum Corp (טרם פורסם, 29.10.2008)).

59. פסיקת בית המשפט העליון הכירה גם במעמד המיחוז של בני משפחת המת. בע"פ 21/1682 רשות מדיה בע"מ נ' נתניהו (טרם פורסם, 25.4.2021) נדונה שאלת פרסום עדותו של הנאשם, שעיה סgal זיל (במסגרת תקירות המשטרה בעניינו של ראש הממשלה דאז, בנימין נתניהו) שהליך לעולמו חדשניים ספריים לאחר מועד החקירה. נפסק, כי "מותו של אדם אינו מתייר את הרצועה, ולא אפשר לפגוע בזכרו ובשמו הטוב מבצעי סייג". עוד נקבע, כי:

"פגיעה בכבוד המת, כרוכה גם בפגיעה בחיים; באורחיו ובמוקרי-זרכו: 'הלכה פסוקה היא, כי יכבד האדם' בענייננו ממשעו, בראש ובראשונה כבוד המת, היינו רצונו המפורש או המשוער של הנפטר, וכבוד החיים, היינו רצון משפחת הנפטר, אהוביו ואחוביו, המבקשים לכבד את זכר הנפטר' (מדובר במקרה המשנה לנשיא מי אלון בע"א 1482/92 הגר נ' הגר, פ"ד מז'(2), 793, 802-801 (1993))" (ראו גם: ע"א 4576/08 בן-צבי לעיל).

בעניין **בן-צבי**, עסק בתביעת פיצויים בגין נזק בלתי ממוני שנגרם עקב עירicit נתיחה שלآخر המות, עמד בית המשפט העליון על כך שהזכות לכבוד אינה נעלמת עם מותו של אדם, והיא פורשה בפסיקה כוללת גם את זכותם של בני משפחתו:

"אם לא תוכר הזכות לכבוד המת ככוללת גם את הזכות לכבודם של קרוביו המת – ואת אפשרות לתבוע את מימוש הזכות הזאת – יהיו זכויות אלה כמעט ריקות מתוכן. דומה כי מסיבה זו לא היסטו בתיק המשפט, בשורה של החלטות, לקבוע כי כבוד המת הוא גם יכבודם

של יקיריו. ההכרה בכך שכבוד המת הוא גם כבודם של בני משפחתו מובילת למסקנה כי הפגיעה בכבוד המת היא פגיעה ישירה לבני המשפחה".

60. בעניינו, בצד העקווון החוקתי בדבר פומביות הדין ניצבים, אפוא, זכותו של המנוח ושל הוריו לכבוד, לשם טוב ולפרטיות. עד מה על כן כב' השופטת ברק-ארז:

"עקרון פומביות הדין אינו מוחלט – כאשר מנגד ניצבות זכויותיהם של בעלי הדין לכבוד, לשם טוב ולפרטיות, אף הן כידוע זכויות יסוד חוקתיות, המוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו" (בש"פ 6988/19 פלוני לעיל).

הפעלת שיקול הדעת ועריכת האיזונים בין האינטרסים מסורים לבית המשפט, בהתאם לנسبותיו הקונקרטיות של המקרה שבפניו.

61. לא אחד, כי בשאלת האם להתר את פרסום פרטיו המזהים של המנוח התלבטתי רבות. הפרשה שלפניי היא פרשה יוצאת דופן, יהודית, מרכיבת ורגישה, לפי טיבה ומהותה, ואין חולק כי היא מעוררת עניין ציבורי רב - מדובר במקרה שהשירות ביחידת טכנולוגית באגף המודיעין, אשר עבר,ձאורה, עבירות בייחוניות חמורות, שפצעו בביטחון המדינה. נסיבות מותו הטרגי של הקצין, טרם התבררו עד תום. באלה, היה ברגיל, כדי לתמוך, בהיעדר מניעה בייחונית לכך, פרסום פרטיו המזהים.

62. מנגד, מותו הוביל לביטול ההליכים המשפטיים נגדו. כמפורט לעיל, אין ניתן להרבות פרטים על אוזות האישומים שייחסו למנוח ועל הפרשה כולה, מחמת חשש לפגיעה בביטחון המדינה. במצב דברים זה, אין יכולתם של הוריו המנוח להשמיע את טענותיהם וגרסתם, באופן מكيف ועמיק, ודאי שלא לפרט פרטיים, כנגד האישומים שייחסו למנוח בכתב האישום. המשפט בוטל ולא יתנהל, ועל כן, האישומים, שאננס יש להם,ձאורה, בסיס מוצק בחומר החקירה, לא יוכחו ולא יופרכו לעולם. בכך למעשה, נחסמת בפני ההורים האפשרות להtagנו מפני האישומים שייחסו למנוח ולהציג טענות מנומקות להפרצת האישומים או להקחית החומרה המיוחסת להם. במצב דברים זה, פרסום הפרטים האישיים של הקצין המנוח נגעת במידה רבה מאוד יכולתם של ההורים להגן על זכויותיו (וכפועלו יוצא – זכויותיהם) לכבוד, לשם טוב ולפרטיות (ראו והשו: ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פרסום, 21.10.2021)).

63. לכך מתווסף שיקול נוסף – בע"פ 8225/12 חברת פלונית בע"מ ואחר' נ' פלוני ואחר' (לא פורסם, 24.2.2013) עמד כב' השופט עמית על כך שראוי להבחן בין אי פרסום פרטיים מזהים לבן אי פרסום הפרשה כולה:

"אי פרסום גורף אודות עצם ההתרחשויות משמעו 'תיקים באפלה'. תוצאה זו קשה להלום חן מבחינת המשפט הרצוי של זכות הציבור לדעת, וחן מבחינת האפשרות המעשית לכלא את המידע בעולם האינטראני הרוחש".

בדומה, בעלב"ש/44 אל"ס ס' א' נ' התובע הצבאי הראשי (2015) קבעתי, כי "כמפורט הפרשה עצמה ופרטיה ההלכיים שננקטו בנוגע אליה גלוים לכל, ורק שמו של החשוד לשעבר חוסה תחת איסור פרסום, מתקהה עד מאד הפגעה באינטראסים הציבוריים המצדיקים פרסום" (ראו והשו: ע"א 438/14 פלוני נ' המאגר היישראלי לביטוח רבב (לא פורסם, 6.2.2014), בפסקה 2; עלב"ש/19/2, רבי' י' א' לעיל).

nocח הפגיעה, כאמור לעיל, בזוכות לכבוד, לשם טוב ולפרטיות, משעיצם קיומה של הפרשה פורסם וחותמו לפרסום פרטיים לא מעטים ממנו (כמפורט לעיל) ומשנסיבות מותו המצער של הקצין המנוח טרם התבררו, סברתי, לא בלי התלבטות, כי נקודת האיזון מצויה בהעדפת זכויותיו של המנוח ומשמעותו לכבוד, לשם טוב ולפרטיות, על פני האינטראס הציבורי בפרסום פרטי.

64. לפני סיום העיר, כי לא מצאתי לקבל את טענת המבקשים, כי "הסוסים ברחו מהאורווח". היונו כי, לדבריהם, פרטיו של הקצין המנוח פורסמו ממילא, ברשותם ובאינטרנט, חרף קיומו של צו איסור פרסום. בהקשר זה ראוי לציין את דבריו של כב' השופט פוגלמן בעניין חברה פלונית לעיל:

"רשות האינטרנט חוללה תמורות נרחבות בעולםינו. לצד יתרונותיה הרבים, מציבה הרשות אתגרים מסוימים בפני המשפט. אין לכך כי האנומניות המאפיינות את המרחב הוירטואלי מקלת במידה מה על ביצוען של עולות אזרחות, ולעתים - אף על ביצוען של עבירות פליליות. על רקע זה יש הטוענים כי בעידן הדיגיטלי נשחקה האפקטיביות של מוסד צו איסור הפרסום - שהרי רבות ופחותן הן הדרכים להפרתו. לפי גישה זו, פחות הטעם בהוצאת צו איסור פרסום אשר מתייר פרסום פרטיה של פרשה שבה נחשד אדם תוך חיסוי שמו, שהלא על נקלה יופר הצו - וזהו של החשוד תהפוך לנחלת הכלל. אין לקבל עמדה זו. נקודת המוצא היא כי צו בית משפט אינו בגדר המלצה בלבד. כל אדם מחויב לקיים צו - כל צו - כתבו וכלשונו. הסדר הציבורי מחייב כי הוראות בית משפט תקיינהו, והאינטרס הציבורי משמע כי הציבור ידע כי דבר בית המשפט מבוצע הלהקה למעשה וכי הליכים שקייםפני בית המשפט לא התנהלו לשואה" [ההדגשות הוספה].

כבי השופט עמיהת הוסיף ועמד על כך ש"ילא דומה פרסום במדיה התקשורתיות הממוסדת, כפרסום ברשותה החברתית. לכך יש להוסיף, כי מותן משקל לשיקול זה, עלול לתמוך בעתיד הפרה של צוויי אישור פרסום" (ראו והשו : בש"פ 1039/19 הוצאה עיתון הארץ בע"מ נ' שופטת אלמונית (לא פורסם, 5.3.2019)). פרסום שמו ותמונהו של הקצין המנוח במרשתת נעשה בגיןוד גמור לצו אישור הפרסום שהוטל, ובכך יש טעם לפגם. על כל גורם לכבד צו אישור פרסום נתנו בית משפט, גם אם אינם לרוחו. יחד עם זאת, אין בעצם הפרתו של הצו כדי להצדיק את ביטולו.

65. לאור האמור, לאחר איזו בין מכלול השיקולים הכספיים לעניין, אני מורה על הותרת צו אישור הפרסום על פרטיו המזהים של המנוח על כנו.

66. נכון החלטתי זו, איןני נדרש להעמיק חקר בטעם ההומניטרי-הקונקרטי, שעליו עמדו הורי הקצין המנוח. כמו כן, לא מצאתי לחידוש, בניסיבות אלה, להיקף פרישת הסיג הקבוע בסעיף 325(1)(ג) לחוק השיפוט הצבאי, ואותיר את הדיון בשאלת זו לעת מצוא.

ניתנה והודעה היום, ט"ז בטבת התשפ"ב, 20 בדצמבר 2021.

אלוף דורון פילץ
נשיא בית הדין הצבאי
ל ע ר ע י ר י ס

*נוסח זה כפוף לתיקוני עריכה והגחה